

KEN FOLLETT

AL TREILEA GEAMĂN

Traducere din limba engleză
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

Valul de căldură învăluia Baltimore ca un giulgiu. Suburbile înverzite ale orașului erau răcorite de sutele de mii de aspersoare instalate pe pașiști, dar locuitorii stăteau în case, cu aparatelor de aer condiționat date la maximum. Pe North Avenue, prostitute apatice așteptau clienți la umbră și asudau sub peruci, în vreme ce la colțuri de stradă mai mulți puștani în pantaloni scurți, lăbărtați vindeau droguri. Era sfârșit de septembrie, însă toamna părea încă departe.

Un Datsun alb ruginit, cu geamul spart al unui far lipit cu o bandă izolatoare în formă de X, trecea printr-un cartier muncitoriști plin cu albi, la nord de centrul orașului. Autovehiculul n-avea aer condiționat, iar șoferul coborâse toate geamurile. Era un bărbat chipeș, de douăzeci și doi de ani, îmbrăcat cu blugi scurți, un tricou alb curat și având pe cap o șapcă de baseball roșie, pe care scria cu litere albe cuvântul „PAZĂ“. Tapiteria din plastic a mașinii era alunecoasă din pricina transpirației, dar asta nu-l irita. Era într-o dispoziție veselă. Radioul încastrat în bord era pe frecvența postului 92Q – „Douăzeci de hituri muzicale la rând!“ Pe scaunul din dreapta se afla un dosar deschis. Șoferul îi arunca din când în când o privire, încercând să memoreze o pagină cu termeni tehnici pentru un test de a doua zi. Îi era ușor să învețe, iar după câteva minute de citit memorase ușor materialele.

La un semafor, o femeie blondă într-un Porsche decapotabil opri alături. El îi zâmbi și zise:

– Superbă mașină!

Ea se uită în altă parte fără să-i răspundă, însă bărbatul avea impresia că-i zâmbește pieziș. Femeia din spatele ochelarilor imenși de soare probabil că era de două ori mai în vîrstă decât el. Cele mai multe femei de la volanul unei mașini Porsche aşa erau.

– Haide să ne întrecem până la următorul semafor, propuse el.

Ea chicoti jucăuș, pe urmă băgă în viteza întâi cu o mână elegantă și fină și țâșni de pe loc ca o rachetă.

Bărbatul ridică din umeri. Doar își încercase norocul.

Conduse până la campusul împădurit al Universității Jones Falls, una dintre universitățile din cadrul Ivy League¹ mult mai bine cotată decât cea la care fusese el. În vreme ce trecea pe sub poarta impunătoare, văzu vreo zece femei alergând în echipament de jogging: pantaloni scurți strânsi pe coapse, adidași Nike, tricouri asudate și bustiere. Bănuia că erau componente ale unei echipe de hochei pe iarbă la antrenament, iar cea arătoasă din frunte era căpitanul lor, care voia să le aducă pe celelalte într-o formă fizică adecvată pentru sezonul competițional.

Grupul viră înspre campus și în acea clipă fu invadat brusc de o imagine fantezistă atât de puternică și de înfiorătoare, încât aproape că nu mai văzu pe unde rulează cu mașina. Își imagină plin de dorință fetele acelea în vestiar – cea trupei se săpunea sub duș, roșcata își ștergea părul lung și arămuia negresa îmbrăcă o pereche de chiloți din dantelă albă, iar lesbiana din fruntea echipei se plimba prin vestiar goală și-și arăta mușchii –, când se petrecu ceva care le însăpașă. Deodată, le cuprinse panica, aveau ochii măriți de groază și urlau în pragul unei isterii colective. Se apucă să alerge încoace și încolo, izbindu-se una de alta. Grăsana căzu și rămase pe podea

plângând neajutorată, pe când celelalte o călcară în picioare fără să le pese, încercând disperat să se ascundă, să găsească ușa vestiarului sau să fugă de ceea ce le speria de moarte.

Trase pe marginea şoselei și băgă maneta de viteză în punctul mort. Respira greu și-și simtea inima bătând cu putere. Fusese cea mai bună vizuire din câte avusese. Totuși lipsea ceva din fantezie. Oare de ce erau înfricoșate fetele? Căută răspunsul în imaginația lui fecundă și tresări când acesta își infățișa în gând: un incendiu. Întreg vestiarul era cuprins de flăcări, iar fetele erau îngrozite de vâlvătăile amenințătoare. Tușea și se înecau din pricina fumului, fugind haotic, pe jumătate goale și înnebunite de spaimă.

– Doamne! îșopti el, privind drept înainte și văzând scenă desfășurându-se în fața ochilor ca pe un film proiectat pe parbriz.

După o vreme, se calmă. Continua să simtă o dorință puternică, dar fantezia nu-i mai era îndeajuns: se simtea că și cum ar fi fost foarte însetat și tânjea după o bere. Își ridică poalele tri-coului și-și șterse transpirația de pe față. Știa că ar fi trebuit să încearcă să uite fantezia și să-și vadă mai departe de drum, însă fusese prea frumos. Putea fi foarte periculos – ar fi făcut ani de zile de pușcărie dacă ar fi fost prins –, dar riscurile nu l-au oprit niciodată să facă ceva în viață. Se luptă câteva secunde cu el însuși ca să reziste tentației, apoi se hotără.

– Vreau asta, murmură el, pe urmă întoarse mașina și trecu pe sub marea poartă, în campus.

A mai fost acolo și înainte. Universitatea se întindea pe câteva sute de hectare de pașii, grădini și păduri. Clădirile erau în cea mai mare parte construite din cărămidă roșie, însă câteva structuri moderne erau din beton și sticlă. Toate construcțiile erau conectate printr-o rețea de drumuri înguste, pe marginea căror se însirau parcări cu aparate de taxat.

Echipa de hocheiște dispăruse, dar găsi cu ușurință sala de sport: în fața clădirii joase se afla o statuie înfățișând un

¹ Liga Iederei, grup academic din care fac parte cele mai cunoscute facultăți din Statele Unite (n.red.)

aruncător de disc, iar alături – o pistă de alergări. Parcă mașina în dreptul unui aparat de taxare, însă nu plăti: nu băga niciodată bani în aparatele de taxare. Căpitanul musculos al echipei de hochei stătea pe treptele sălii de sport și discuta cu un tip îmbrăcat cu un tricou rupt. Urcă treptele în fugă, și zâmbi șefei echipei de hochei trecând pe lângă ea și intră în clădire împingând ușa cu putere.

Holul era plin de tineri și de tinere în pantaloni scurți și cu bentițe pe cap, intrând și ieșind cu rachete în mâini și genți de sport atârnate pe umeri. Fără îndoială că duminicile se antrenau cele mai multe echipe sportive din universitate. În mijlocul holului se vedea un birou la care stătea un agent de pază și verifica legitimațiile de student ale tinerilor; în acea clipă se ivi un grup mare de alergători, care trecu pe lângă paznic. Unii dintre ei își fluturau legitimațiile, alții nu, aşa că agentul de pază se mulțumi să ridice din umeri și continuă să citească din carte pe care o ținea în mâini, *The Dead Zone – Zona moartă*, de Stephen King.

Străinul se răsuci pe călcâie și se uită la o vitrină plină cu trofee argintii, câștigate de atleții Universității Jones Falls. O clipă mai târziu, intră o întreagă echipă de fotbal de tip european, zece bărbați și o femeie solidă. Lî se alătură rapid. Traversă holul ca parte a grupului și coborî împreună cu ei o scară largă până la subsol. Tinerii discutau despre meci, râzând când își aduceau aminte de un gol norocos și vociferând la adresa unui fault rămas nesanctionat, aşa că nu-l observara.

Mergea cu pas lejer, însă cu ochii în patru. La capătul scării se găsea un mic vestibil cu un automat cu Coca-Cola și un telefon cu fise sub o copertină din plastic. Vestiarul tinerilor se afla dincolo de vestibul. Femeia din echipă străbătu un corridor lung, îndreptându-se, probabil, către vestiarul fetelor. În vremurile în care „educația mixtă” însemna doar un cuvânt sexy, arhitectul universității prevăzuse un vestiar doar pentru băieți, dar mai târziu a fost adăugat unul și pentru fete, separat.

Străinul ridică receptorul și se prefăcu a căuta o fisă prin buzunare. Băieții intrără pe rând în vestiar. O văzu pe fată deschizând o ușă și dispărând într-o încăpere. Ăla trebuia să fie vestiarul fetelor. Se gândi excitat că, probabil, erau toate înăuntru, dezbrăcându-se, făcând duș și ștergându-se cu prosopapele. Apropiera de ele îl făcea să se simtă și mai excitat. Își șterse fruntea cu dosul palmei. Ca să-și completeze fantezia, nu mai trebuia decât să le sperie de moarte.

Se forță să se calmeze. N-avea de gând să strice totul din grabă. Trebuia să-și ia un răgaz de câteva minute, ca să planifice lucrurile.

După ce toată lumea dispărău, porni de-a lungul corridorului pe urmele femeii.

Se vedeaau trei uși, două pe fiecare latură și una în capăt. Femeia intrase pe ușa din dreapta. Străinul verifică ușa din capăt și descoperi că dădea spre o încăpere mare și prăfuită, plină cu mașinării voluminoase: boilere și filtre, destinate, probabil, bazinului interior de înot. Intră în cameră și închise ușa în urma lui. Se auzea un bâzâit electric de frecvență joasă. Își imagină o fată înnebunită de frică, îmbrăcată doar în lenjerie – un sutien și o pereche de chiloți cu model floral – și întinsă pe podea, privindu-l îngrozită în vreme ce el își desfăcea cureaua de la pantaloni. Savură imaginea câteva clipe, zâmbind pentru sine. Fata era la doar câțiva metri depărtare. Poate că în acea clipă se gândeau la seara care o aștepta; poate că avea un iubit și intenționa să-l lase singur în noaptea aceea; sau poate că era o boboacă singuratică și ușor timidă, care n-avea nimic de făcut duminica seara în afară de a se uita la serialul *Columbo*; sau poate că trebuia să facă o lucrare pentru a doua zi și voia să stea toată noaptea trează, ca s-o finalizeze. „Nimic din cele de mai sus, drăguțo. E vremea coșmarului.”

A mai făcut aşa ceva și înainte, deși niciodată la o asemenea anvergură. I-a plăcut mereu să însپăimânte fete, de când se știa pe lume. În liceu era foarte încântat când înghesuia câte

o fată singură într-un colț și o amenință până când ea începea să plângă și să implore milă. Tocmai de aceea a fost nevoie să se mute de la o școală la alta. Uneori își dădea întâlniri cu fete doar ca să fie în rând cu alți tipi și să intre în vreun bar cu cineva la braț. Dacă ele păreau să se aștepte la aşa ceva, le regula, însă povestea asta i s-a părut fără sens.

Își închipuia că toată lumea avea o fantezie: unor bărbați le plăcea să se îmbrace cu haine de femei, altora, să pună o fată îmbrăcată în costum din piele să se plimbe pe corpul lor cu cizme cu pinteni. Un individ pe care-l cunoștea credea că partea cea mai sexy a unei femei era laba piciorului: avea mereu o erecție doar stând în raionul de încălțăminte pentru femei al unui magazin universal, uitându-se la clientele care probau diverse perechi de pantofi.

Fantezia lui se axa pe frică. Îl excita o femeie care tremura de frică. Fără frică nu exista emoție.

Privind metodic în jur, observă o scară fixată de perete și ducând spre o trapă din otel zăvorâtă pe dinăuntru. Urcă repede scara, trase de zăvor și împinse trapa în sus. Se trezi uitându-se la cauciucurile unui Chrysler New Yorker dintr-o parcare. Căutând să se orienteze, își închipuia că se află în spațele clădirii. Trase trapa la loc și coborî scara.

Își din camera cu mașinării pentru bazinele de înot. În vreme ce străbatea corridorul, o femeie care venea din sens invers îi aruncă o privire ostilă. Pentru o clipă fu cuprins de îngrijorare: femeia l-ar fi putut întreba ce naiba căuta pe acolo, învărtindu-se pe lângă vestiarul femeilor. Iar o astfel de altercație nu intra în planurile lui. Așa ceva ar fi putut da totul peste cap. Dar femeia scrută doar șapca lui pe care era inscripționat cuvântul „PAZĂ“, așa că și întoarse privirile și intră în vestiar.

Străinul rânnji. A cumpărat șapca de la un magazin de suvenir, cu 8,99 dolari. Însă oamenii erau obișnuiți să vadă agenți de pază în blugi pe la concertele rock, detectivi care arătau ca niște criminali până când își scoceau insignele, polițiști în

aeroporturi îmbrăcați cu pulovere; deranjul era prea mare ca să iei la întrebări orice nenorocit deghizat în agent de pază.

Încercă ușa încăperii de vizavi de vestiarul femeilor. Aceasta se deschise către o magazie mică. Apăsa comutatorul și închise ușa în urma lui.

De jur împrejurul camerei era stivuit pe rafturi echipament vechi de gimnastică: mingi medicinale mari și negre, saltele părăginite din cauciuc, bâte de cricchet, mănuși de box mucegăite și scaune rabatabile din lemn, crăpate. Văzu acolo un cal de sărituri cu tapițerie scorojită și cu un picior rupt. În încăpere mirosea a mucegai. De-a lungul tavanului era montată o țeavă mare argintie, care, probabil, asigura ventilația în vestiarul din cealaltă parte a corridorului.

Întinse mâna și testă șuruburile care țineau țeava atașată de ceea ce parea a fi un ventilator. Nu le putea desface cu degetele, dar avea o cheie în portbagajul mașinii. Dacă putea desprinde țeava, ventilatorul ar fi aspirat aer din interiorul magaziei în loc să aspire din exteriorul clădirii.

Așadar, își închipui cum se va derula totul: va declanșa incendiul chiar sub ventilator. Va lua o canistră cu benzină și va turna niște combustibil într-o sticlă goală de apă, pe care o va duce în magazie împreună cu niște chibrituri, un ziar, ca să aprindă focul, și cheia de deșurubat.

Focul va crește rapid în intensitate, scoțând vălătuci mari de fum. Își va lega o cărpă umedă peste nas și gură, după care va aștepta până când magazia se va umple cu fum. Pe urmă va desprinde țeava de ventilator. Fumul avea să fie atras în țeavă și pompat direct în vestiarul fetelor. La început nimici nu va observa. Apoi una dintre cele aflate acolo va adu meca aerul și va întreba: „Fumează cineva pe aici?“ El va deschide ușa de la magazie și va lăsa corridorul să se umple cu fum. Când fetele aveau să-și dea seama că era ceva în neregulă, vor deschide ușa vestiarului, crezând că întreaga clădire era cuprinsă de flăcări, și atunci vor intra în panică.

În acel moment, el va intra în vestiarul lor. Va vedea o mare de sutiene și ciorapi, săni goi și funduri, și păr pubian. Unele vor ieși alergând de la duș, goale și ude, căutând cu disperare un prosop; altele vor încerca să se îmbrace cu ceva; cele mai multe se vor învârti ca bezmeticile, căutând ieșirea, pe jumătate orbite de fum. Vor auzi tipete, suspine și urlete de frică. El va continua să se prefacă agent de pază și va tipa ordine în direcția lor:

– Nu vă mai îmbrăcați! E o urgență! Ieșiți! Arde întreaga clădire! Fugiți, fugiți!

Și în această învălmășeală le va plesni peste fundurile goale, le va împinge, le va ascunde hainele și le va pipăi peste tot. Ele vor ști că se întâmplă ceva grav, însă cele mai multe vor fi prea zăpăcite ca să-și dea seama ce anume. Dacă era prezent și căpitanul acela plin de mușchi, probabil că individua ar fi avut prezența de spirit să-l provoace, dar atunci el o va lovi, pur și simplu, cu pumnii.

Plimbându-se prin jur, își va alege victimă. Trebuia să fie o fată drăguță, cu un aer vulnerabil. O va lua de braț și-i va zice:

– Pe aici, te rog, sunt de la pază.

O va scoate pe coridor, pe urmă se vor îndrepta în direcția greșită, spre încăperea cu mașinării pentru bazinul de inot. Acolo, tocmai când ea avea convingerea că mergeau spre o zonă sigură, el o va pocni peste față și-i va da un pumn în burtă, după aceea o va arunca pe podeaua murdară din beton. Se va uita la ea rostogolindu-se și apoi ridicându-se în capul oaselor. O va privi triumfător icnind după aer și gemând. Uitându-se la el îngrozită.

Atunci, el va zâmbi și-i va desface cureaua de la pantaloni.

2

– Vreau să merg acasă, rosti doamna Ferrami.

– Nu-ți face griji, mamă, te scoatem de aici mai repede decât crezi, o asigură fata ei, Jeannie.

Patty, sora mai mică a lui Jeannie, îi aruncă o privire întrebătoare: „Cum naiba crezi că vom face aşa ceva?”

Bella Vista Sunset Home era singurul azil de bătrâni în care poliță de asigurare de sănătate a mamei acoperea cheltuielile și arăta destul de modest. Camera includea două paturi mari de spital, două dulapuri de haine, o canapea și un televizor. Pereții erau zugrăviți în maroniu, iar podeaua era din parchet laminat, de culoare crem înspicat cu portocaliu. Fereastra avea gratii, fără draperii, și dădea înspre o benzinărie. În colțul încăperii se găsea o chiuvetă, iar toaleta se afla pe hol.

– Vreau să merg acasă, repetă Maria Ferrami.

– Dar, mamă, mereu uiți diverse lucruri și nu mai poți avea grija de tine, spuse Patty.

– Bineînțeles că pot, să nu îndrăznești să-mi vorbești astfel.

Jeannie își mușcă buza. Uitându-se la epava care ajunsese mama ei, îi venea să plângă. Aceasta avea trăsături puternice: sprâncene negre, ochi negri, nasul drept, o gură largă și un obraz întins. Jeannie și Patty au moștenit-o, deși mama era scundă, iar ele erau înalte, ca tatăl lor. Toate trei erau la fel de încăpățâname, aşa cum sugerau trăsăturile lor: termenul cel mai des folosit pentru a descrie femeile din familia Ferrami era

„formidabile“. Însă mama n-avea să mai fie niciodată formidabilă. Suferea de Alzheimer.

Încă nu împlinise șaizeci de ani. Jeannie, în vîrstă de douăzeci și nouă, și Patty, de douăzeci și şase, au sperat ca ea să se mai îngrijească singură vreo câțiva ani, dar speranța le-a fost năruită în acea dimineață la ora cinci, când a sunat un polițist din Washington ca să le anunțe că a găsit-o pe mama lor umblând de-a lungul 18th Street într-o cămașă de noapte murdară, plângând și spunând că nu-și amintea unde locuia.

Jeannie s-a urcat în mașină și a plecat din Baltimore spre Washington. Cum era o dimineață liniștită de duminică, a ajuns după o oră. Și-a luat mama de la secția de poliție, a dus-o acasă, a spălat-o și a îmbrăcat-o, apoi a chemat-o pe Patty. Împreună, cele două surori au aranjat ca mama să fie primită la azilul Bella Vista, din orașul Columbia, între Washington și Baltimore. Mătușa lor, Rosa, și-a petrecut ultimii ani de viață acolo și a avut același tip de asigurare ca și sora ei.

– Nu-mi place locul asta, zise mama.

– Nici nouă, însă în acest moment nu ne permitem altceva, spuse Jeannie.

A vrut să pară logică și obiectivă, dar mai degrabă a fost aspră.

– Haide, mamă, am trăit în locuri și mai rele, replică Patty privind-o dojenitor.

Era adevărat. După ce tatăl lor a intrat la închisoare pentru a doua oară, cele două fete și mama lor au locuit într-o singură încăpere cu o plită largă dulap și o chiuvetă pe corridor. Au fost anii în care au trăit din ajutorul social. Dar mama a fost întotdeauna o leoaică încăpățânătă. Imediat ce Jeannie și Patty au început școala, a găsit o femeie mai în vîrstă, de încredere, ca să aibă grija de fetițe când veneau acasă, iar ea și-a luat o slujbă – a fost coafeză și încă se pricepea la asta, chiar dacă la modul desuet –, pe urmă toate trei s-au mutat într-un apartament cu două dormitoare din Adams-Morgan, care în vremea aceea era un cartier muncitoresc respectabil.

Mama le pregătea pâine prăjită la micul dejun și le trimitea pe Jeannie și pe Patty la școală în rochii curate, apoi se pieptăna și se machia – trebuia să arate bine lucrând la un salon de coafură – și lăsa mereu bucătăria imaculată și un platou cu prăjiturele pentru fete când se întorceau de la școală. Duminicile făceau toate trei curătenie în apartament și spălau rufele. Mama a fost mereu atât de îndemnătică și neobosită, încât la azil celor două fete le venea extrem de greu să se uite la femeia plângăcioasă și uitucă de pe pat.

În acea clipă, mama se încruntă, ca și cum ar fi fost nedumerită de ceva, și întrebă:

– Jeannie, de ce ai un inel înfipt în nas?

Jeannie atinse inelul delicat din argint și zâmbi:

– Mamă, mi-am făcut o gaură în nară când eram o copilă. Nu-ți amintești cât de supărată ai fost? Credeam că o să mă arunci afară, pe stradă.

– Uit unele lucruri, zise mama.

– Eu chiar țin minte, interveni Patty. Am crezut că era cel mai grozav lucru pe care îl vedeam. Însă aveam unsprezece ani și tu paisprezece, iar pentru mine tot ce făceai era îndrăzenit, stilat și intelligent.

– Poate că așa și era, replică Jeannie mimând vanitatea.

– Jacheta portocalie cu siguranță că n-a fost așa, chicoti Patty.

– Oh, Doamne, jacheta aceea! Mama a ars-o în cele din urmă după ce am dormit învelită în ea într-o clădire abandonată și m-am trezit plină de purici.

– Țin minte asta, interveni mama. Purici! Unul din copiii mei!

Au trecut cincisprezece ani de atunci, dar ea continua să fie indignată.

Brusc, atmosfera deveni mai veselă. Și-au adus aminte cât de apropiate au fost ele trei. Era un moment potrivit ca tinerile să-și ia la revedere de la mama lor.

– Ar fi mai bine să plec, zise Jeannie, ridicându-se.